

live! - извика буйно рицарят - никога не бих повярвал, че едно такова хубаво и любезно момче като *У*саковия син, може да крие в душата си толкова черна измяна. Колко време мина *вече* - как му повърнахме царството, а той все *ни* *з*алъгва и не иска да плати уговорената награда. Дори и войските ни не пуца в града. Всички - сега сред зимата - стоим на стан извън крепостните стени. Напоследък дожът Енрико Дандоло се скара зле с него. Младият император му бе отвърнал много дръзко, че няма вече какво да ни плаща, затова бароните да вдигнат войските си и да оразнят земите му. *"garçons mauvais!"* *му* отвърна гневно дожът - "ние те извадихме от калта и пак ние в калта ще те хвърлим!" А те знаете ли какво правят сега? Почнаха най-усилено да укрепват *и* стените и бойните си. Значи се готвят за борба. *Между* това се опитаха вече два пъти нощно време да запалят корабите ни. Гадни хора, *par foi!* Все пак ние крепко водим обсадата, напролет мислим да *и* *г*а нападем и ако Константинопол падне в ръцете ни - горко им! - Жирар цял трепереше от гняв и възмущение.

Дълбока радост извря в сърцето на царя и блесна върху лицето му като сияйна звезда.

Колко беше прав той, когато отблъсна предложението на ромеите. Както измамиха кръстоносците, така щяха да измамят и него. Те почитаха думата си само *о* *д*акто опасността висне над главата им, а след това забравяха и си отвърщаха с най-черна неблагодарност. Той бавно извърна очи и втренчи взор в болярите си. Някои се изчервиха, други засрамено сведоха глави. Мъдър бе Калоян и знаеше добре с кого си има работа. Най-лъстивите примамки не можеха да вземат ума му. По-добре по-малко, но по-сигурно. И *никому* *в*яра да не хваща. Изведнъж той каза на рицаря:

- Дали вашите високоблагородни барони биха приели моя помощ за обща борба срещу ромеите?

Жирар дьо Шанли беше във възторг.